

ליל שבת קודש פרשת נשא ה'תשס"ט

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל ליקומי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ז המדבר מאמונת חכמים, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על דברי רביז"ל בסוף תורה זו), חכמינו הקדושים אומרים (שבת ק"מ:), המבזה תלמיד חכם אין לו רפואה למכתו, כי כל הרפואות הם הרכבות, דהיינו שלוקחים סם פלוני ועשב פלוני במדה ובמשקל כך וכך, וכן עשב אחר שמשקלו כך וכך, וכן שוקלין מכמה מינים, וכל עשב ועשב יש לו כח אחר, ומערבין אלו המינים ביחד, ועושין מהם הרכבה, וזאת ההרכבה, יש לה כח לרפאות החולאת, נמצא שעיקר כח הרפואה על ידי ההרכבה, שנעשה לה כח אחר חדש על ידי הכח שקבלה מכל אלו העשבים שנתערבו, ובוה הכח של ההרכבה דוקא, מרפאין החולאת, ועל כן צריך רופא מומחה, שיודע לעשות ההרכבה, אבל מי שאינו מומחה, אף אם יקח העשבים שיש להם כח לרפאות, עם כל זה לא יפעל כלל, כי אין יודע איך להרכיבם: כמו כן התורה שהיא רפואה לכל דבר, כמו שכתוב: "ולכל בשרו מרפא", אין מי שיודע אותה, כי אם חכמי הדור, כי נמסרה להם לדרשה בשלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן, אבל מהתורה בעצמה אי אפשר לידע דבר, כי אם על פי חכמי הדור שהם מפרשים אותה, כי התורה עניה במקומה ועשירה במקום אחר, והחכמים מלקטין ומערבין ומרכיבין את התורה ודורשין אותה ממקום למקום בשלש עשרה מדות, והם גורעין ומוסיפין ודורשין (בבא בתרא ק"א:), ואף שכתוב בהתורה כך, הם גורעים ממנה אות או תיבה, ובמקום אחר מוסיפין, ובוה דורשין אותה, כפי מה שיודעין, כמו שנמסרה להם, ועל כן כשפוגם בכבוד תלמיד חכם, אין רפואה למכתו, כי עיקר כח הרפואה שמקבלין מהתורה, אי אפשר לקבל כי אם על ידי חכמי הדור, כי להם נמסרה לדרוש, והם יודעים להרכיב אותיות התורה, שזה עיקר כח הרפואה, כי כל העשבים מקבלים כח מהתורה, ועיקר כחם לרפאות, הוא על ידי ההרכבה, על כן העיקר תלוי בחכמי הדור, שעל ידי שהם יודעים לדרוש את התורה, ולהרכיב אותיות התורה, על ידי זה מקבלין כח כל ההרכבות של כל העשבים, שמקבלים כח מהתורה: על כן העיקר שיהיה לו אמונת חכמים, ולהזהר בכבודם, לירא מהם מאד, ואף אם נראה לו מהם דבר שאינו מפורש בהתורה כך לפי דעתו, ונדמה לו שהם עושים, הם ושלום, כנגד התורה,

הוא צריך להאמין שבודאי הם עושים נכונה על פי התורה, כי התורה נמסרה להם, כגון שאנו רואים שמפרש בתורה: "ארבעים יכנו", (דברים כ"ה), והם אמרו: 'שלשים ותשע מלקות דוקא' (מכות כ"ב:), כי הם יודעים על פי הדרשות והמדות, כפי מה שנמסר להם, שצריך דוקא שלשים ותשע מלקות, על כן צריך להאמין בחכמים, ולהשליך שכלו ודעתו, רק לסמוך עליהם, כי להם נמסרה התורה לדרשה וכו', עיין שם כל זה בדברי רבינו"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה אמונת חכמים הוא עיקר גדול בחיים, ועל ידי אמונת חכמים יש לאדם רפואה גשמית ורפואה רוחנית, כי עיקר כל הרפואות באים מהרכבות העשבים ביחד, שהרופא ממזג ומרכיב העשבים ביחד עד שיש להם כח לרפאות החולאת, כי המחלה באה מהתגברות יסוד אחת על השני, כגון יסוד העפר על יסוד המים, או יסוד האש על יסוד הרוח, וכל כיוצא בזה, והרופא המומחה יודע להרכיב ולערבב עשבים שונים ביחד, ולהמשיך לאדם רפואה, אבל הכח של העשבים לרפאות בא רק מכח התורה, וכמו שכתוב (משלי ד') ולכל בשרו מרפא, כי התורה נותנת כח למלאכים, והמלאכים משפיעים לעשבים, נמצא שעשבים מרפאים בכח התורה (כמבואר בתחילת תורה זו), ומי שיש לו אמונת חכמים, אזי ממשיך רפואתו על ידי העשבים והמאכלים שהוא אוכל, כי ביאורי התורה נודע לנו רק על ידי החכמים, שהם רופאי נפשות, והם יודעים למזוג ולהרכיב דברי תורה ממקום למקום, ולהודיע לנו רצונו יתברך מתוך התורה, כי מפשטות התורה כמו שהיא כתובה, עדיין אין אנחנו יודעים לקיים שום מצוה, כגון מצות תפילין, כתיב בתורה (דברים ו') וקשרתם לאות על ידיך והיו למוטפות בין עיניך, אבל אין לנו יודעים כלל איך התפילין נראים ואיך לקשור אותם, ורק על ידי אמונת חכמים, שקיבלו התורה מדור דור עד משה מסיני, אנחנו יודעים בדיוק איך התפילין נראים, שהם בתים ורצועות שחורות של עור בהמה טהורה, עם ד' פרשיות בתוכם וכו', וכן שאר כל המצוות, נמצא שרק על ידי אמונת חכמים אנחנו יודעים לקיים את התורה, כי הם ממזגים ומרכיבים את התורה על ידי השלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהם, ומוסרים לנו מצות התורה, שחוזר ומרפא את נפשותינו, וכמו שכתוב (משלי ד') ולכל בשרו מרפא, כי כמו שהם מרכיבים ומזוגים דברי תורה ממקום למקום, ובונים על ידי זה התורה והמצוות, כמו כן מקבלין המלאכים מהם כח להשפיע רפואות בתוך העשבים הגדילים ממקום למקום, ועל ידי זה יש לאדם רפואה, נמצא שכל זמן שיש לאדם אמונת חכמים, אזי בקל למצוא את רפואתו, ויהיה חזק ובריא ברוחניות ובגשמיות, מה שאין כן הפוגם באמונת חכמים, ומכל שכן המבזה תלמיד חכם חס ושלום, אין רפואה למכתו, שהרי אינו מאמין בדברי חכמים שמרכיבין דברי תורה ממקום למקום, ואם כן אין העשבים מקבלים הכח שלהם לרפאות ממקום למקום, ולכן אין

רפואה למכתו רחמנא ליצלן, ולכן העיקר לשוב בתשובה שלימה על פגם אמונת חכמים, ולהתחזק מאד להאמין בכל דבריהם בתמימות ופשיטות גמור, אזי יהיה תמיד חזק ובריא ברוחניות ובגשמיות, ויהיה לו רפואת הנפש ורפואת הגוף גם יחד, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (במדבר ה') ואיש את קדשיו לו יהיו, איש אשר יתן לכהן לו יהיה, ואחר כך כתיב סמוך לו, איש איש כי תשמה אשתו ומעלה בו מעל, ופירש"י, אם אתה מעכב מתנות הכהן, חייד שתצטרך לבוא אצלו להביא לו את הסוטה, עיין שם, ויש להבין, מהו המדה כנגד מדה בזה, שמחמת שאינו מביא מתנות כהונה, יצטרך להביא אשתו סוטה, והנה על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי זה שאינו מביא מתנות כהונה לכהן, הרי הוא פוגם באמונת חכמים, ואינו מכיר את מעלתם, כי באמת כל תלמיד חכם קדוש בקדושת כהונה, וכמבואר ברמב"ם (סוף הלכות שמיטה ויובל), כל איש ואיש מכל באי העולם אשר נדבה רוחו אותו והבינו מדעו להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו, ולעובדו לדעה את ה', והלך ישר כמו שעשהו האלהים, ופרק מעל צוארו עול החשבונות הרבים אשר בקשו בני האדם, הרי זה נתקדש קדש קדשים, ויהיה ה' חלקו ונחלתו לעולם ולעולמי עולמים, ויזכה לו בעולם הזה דבר המספיק לו כמו שזכה לכהנים ללוים וכו', עיין שם, נמצא שזה שמעכב מתנות כהונה לעצמו, ואינו רוצה להביא לכהנים מתנותיהם ולהכיר את מעלתם, הוא כמבזה תלמיד חכם, אשר אין רפואה למכתו, ולכן מדה כנגד מדה הוא יתבזה בהבאת אשתו אל הכהן, שנכנס בה רוח שמות, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (סוטה ב. מובא כאן בפירש"י) אין אדם עובר עבירה עד שתכנס בו רוח שמות, שהוא רוח של חולאת רחמנא ליצלן, והוא מוכרח להביא אותה אל הכהן לרפאות אותה, ואז חוזר ומכיר את מעלת הכהן והתלמיד חכם, שהוא רופא נפשות, ובו תלוי כל מצוות התורה, ואז יתקיים בו (משלי ד') ולכל בשרו מרפא, לרבות גם אשתו הנקראת בשר מבשרו (בראשית ב'), ויזכו שניהם לרפואה, נמצא שמובן מאד המדה כנגד מדה בזה, והשם יתברך יזכינו לאמונת חכמים באמת, ונזכה להמשיך על עצמינו רפואת הנפש ורפואת הגוף, עדי נזכה להעלות ולהכליל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת נשא ה'תשס"ט

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מזבוב ועכביש, מעשה ז' דף קי"ז, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל מספר, מעשה במלך אחד, שהיו עליו כמה מלחמות כבידות וכבש אותם, ולקח שבויים הרבה, (בתוך דבריו שהתחיל לספר זאת המעשה ענה ואמר בזו הלשון: תאמרו שאספר לכם הכל ותוכלו להבין), המלך מרמו על רביז"ל בעצמו, על דרך שאמרו חכמינו הקדושים (גיטין ס"ב) מאן מלכי רבנן, כי רביז"ל מרמו בסיפור זאת כל סדר השתלשלות נשמתו מעולם העליון, וכל נסיעתו דרך העולמות עד עולם הזה, וכל המלחמות הקשות והכבידות שהיו עליו, כי קמו על רביז"ל שונאים ומתנגדים הרבה, ורצו לבטל אותו מעבודתו, אבל רביז"ל כבש ונצח כולם, ולקח שבויים הרבה, היינו שלקח ופדה הרבה נשמות שהיו שבויים ביד הקליפות והסטרא אחרא, וקירב אותם אל השם יתברך, וכן מתנהג עד היום הזה, שהולך ומתפשט אור רביז"ל בכל העולם כולו מדי יום ביומו, ומתקרבים נפשות רבות אל השם יתברך על ידי אור רביז"ל, והמשיח ילחם בדעתו, ויכבוש כל העולם תחת דעת דקדושה, וימלא כל העולם דעה את ה' כמים לים מכסים.

והיה המלך עושה סעודה גדולה (שקורין באיל), בכל שנה באותו היום שכבש המלחמה, זה מרמו על קדושת יום ראש השנה, שניתנה לרביז"ל במתנה (חיי מוהר"ן סי' ת"ה), ורביז"ל הזהיר לכל מקורביו להיות אצלו על ראש השנה, ואמר בפירוש, הראש השנה שלי עולה על הכל, והיה פלא אצלי מאחר שהמקורבים שלי מאמינים לי, ולמה לא יזהרו כל האנשים המקורבים אלי שיהיו כלם על ראש השנה איש לא יעדר, כי כל ענין שלי הוא רק ראש השנה, והזהיר לעשות כרוז שכל מי שסר אל משמעתו ומקורב אליו יהיה על ראש השנה אצלו, לא יחסר איש (שם סי' ת"ג), ואמר מוהר"ג ת"ז"ל (שם סי' ת"ו), שאז למדנו שרצונו של רביז"ל היה חזק להיות אצלו באומין על ראש השנה תמיד לאחר הסתלקותו, ושאינ דבר גדול מזה, וכבר אמר רביז"ל (שם סי' ת"ה), שמי שזוכה להיות על ראש השנה ראוי לו לשמוח מאד מאד, "אכלו מעדנים ושתו ממתקים כי חדות ה' היא מעזכם", וזה נאמר על ראש השנה, וזהו ענין הסעודה שהיה המלך עושה בכל שנה באותו היום.

והיו שם על הבאיל כל השרי מלוכה וכל השרים כדרך המלכים, כי אז הוא יום הדין לכל באי עולם, וגם אפילו שרי מעלה נידונים אז, וכמו שאומרים (בפיוט "נתנה תוקף") מלאכים יחפזו וחיל ורעדה יאחזו ויאמרו הנה יום הדין לפקוד על צבא מרום בדין, כי לא יזכו בעיניך בדין, וכל באי עולם יעברו לפניך כבני מרון.

והיו עושיין שם עניני צחוק, (שקורין קומעדים), גם זה מרמוז על ראש השנה, שאז נפקדה שרה עם יצחק אבינו, שנקרא על שם הצחוק, וכמו שכתוב (בראשית כ"א) צחוק עשה לי אלקים, כל השומע יצחק לי, ואז בראש השנה מזכירים זכותו של יצחק אבינו שנעקד על גבי המזבח, ותוקעין בשופר זכר לאילו של יצחק, שנשחט תמורו איל, והזכות מגין על נשמות ישראל בכל הודורות לצאת זכאי במשפט.

והיו משחקים וצוחקים מכל האומות, מהישמעאל ומכל האומות, רביז"ל מזכיר במיוחד "ישמעאל", שהיה בטומאה זה לעומת זה כנגד יצחק אבינו, ורצה לאבד אותו מן העולם, וכמו שכתוב רש"י (בראשית כ"א פסוק י'), מתשובת שרה, כי לא יירש בן האמה הזאת עם בני, אתה למד שהיה מריב עם יצחק על הירושה, ואומר, אני בכור ונוטל פי שנים ויוצאים בשדה ונוטל קשתו ויורה בו חצים, כמו שכתוב (משלי כ"ו) כמתלהלה היוורה זקים וגו' ואמר הלא משחק אני, וקליפתו מתפשטת מאד בעולם, אבל לבסוף יאבד, וכמו שכתוב (בראשית כ"ה) על פני כל אחיו נפל.

והיו עושים ומעקמים בדרך שחוק כדרך הנימוס וההנהגה של כל אומה, ומן הסתם מישראל, גם כן היו עושיין השחוק, כי אז בראש השנה, עומדים המיזמינים לזכות מצד ימין, והמשמאילים לחוב מצד שמאל, והמקטרג עומד לקטרג ולתבוע חובות בני אדם, כי אז הוא יום הדין על כל מעשיהם, ועל כן צריכין להיות אצל צדיקים אמיתיים על ראש השנה, כי הם דנים את הבריות לכף זכות, ומלמדים עליהם כל מיני מליצות ישרות כדי לזכותם בדין, והם מקיימים "אל תדין את חבירו עד שתגיע למקומו", שצריכין להכיר את מקומו של כל אחד ואחד, ומה גרם לו לחטוא, ורק אז יכולים לעשות ראש השנה (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' א'), ועל כל אשרי מי שזוכה להיות אצל צדיקים בראש השנה, כי אז יזכה לצאת זכאי במשפט, ויומתקו מעליו כל הדינים לגמרי, והשם יתברך יזכינו להיות אצל רביז"ל בראש השנה, ולקבל פני משיח צדקינו במהרה בימינו אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת נשא ה'תשס"ט

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעוויין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל ליקומי מוהר"ן חלק ב' סי' כ"ד המדבר ממעלת השמחה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד, ולהתגבר להרחיק העצבות והמרה שחרה בכל כחו, וכל החולאת הבאין על האדם, כולם באין רק מקילקול השמחה, כי יש עשרה מיני נגינה שהם בחינת שמחה, כמו שכתוב (תהלים צ"ב): "עלי עשור וכו' כי שמחתני ה' בפעלך" וכו', ואלו יוד מיני נגינה באין בתוך עשרה מיני דפיקין, והם מחיין אותן, ועל כן כשיש קלקול ופגם בהשמחה, שהיא בחינת יוד מיני נגינה, על ידי זה באין חולאת מן היוד מיני דפקין, שנתקלקלין על ידי קלקול היוד מיני נגינה, שהם השמחה, כי כל מיני חולאת כלולים ביוד מיני דפקין, וכן כל מיני נגונים כלולים ביוד מיני נגינה, וכפי קלקול השמחה והניגון, כן בא חולאת, וגם חכמי הרופאים האריכו בזה, שכל החולאת על ידי מרה שחרה ועצבות, והשמחה הוא רפואה גדולה: ולעתיד תתגדל השמחה מאד, ועל כן אמרו רבותינו זכרונם לברכה (ירושלמי סוכה פרק לולב וערבה ובמדרש רבה שמיני פרשה יא): 'עתיד הקדוש ברוך הוא להיות ראש חולה לצדיקים לעתיד לבוא', דהיינו שיעשה מחול לצדיקים, והוא יתברך יהיה ראש חולה, כי שכינה למעלה מראשותיו של חולה, כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה (גדרים מ), שנאמר: "ה' יסעדנו על ערש דוי", כי אין להחולה שום חיות, רק השכינה מחיה אותו, ולעתיד על ידי השמחה יתתקן כל החולאת, ואז יהיה השם יתברך ראש חולה, דהיינו ראש המחול, כי השמחה היא בחינת תיקון החולה, ובשביל זה נקראין השמחה והרקודין חולה, כי הם תיקון החולאת, והכלל, שצריך להתגבר מאד בכל הכחות, להיות אך שמח תמיד, כי טבע האדם למשוך עצמו למרה שחרה ועצבות מחמת פגעי ומקרי הזמן, וכל אדם מלא יסורים, על כן צריך להכריח את עצמו בכח גדול להיות בשמחה תמיד ולשמח את עצמו בכל אשר יוכל, ואפילו במילי דשמותא, אף שגם לב נשבר הוא טוב מאד, עם כל זה הוא רק באיזו שעה, וראוי לקבוע לו איזה שעה ביום לשבר לבו ולפרש שיחתו לפניו יתברך, אבל כל היום כולו צריך להיות בשמחה, כי מלב נשבר בקל יכולין לבוא למרה שחרה, יותר מאשר יכולין ליכשל על ידי שמחה, חם ושלום, לבוא לאיזה הוללות, חם ושלום, כי זה קרוב יותר לבוא מלב נשבר למרה שחרה, על כן צריך שיהיה בשמחה

תמיד, רק בשעה מיוחדת יהיה לו לב נשבר, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה זה אחד מן הכללים החשובים ביותר שמסר לנו רביז"ל, "מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד", ואין זה רק הנהגה טובה או עצה טובה, רק "מצוה גדולה" ממש, והוא עיקר קיום האדם ברוחניות ובגשמיות, כי כשאדם בשמחה תמיד, אזי חי בעולם החירות ויכול להנהיג את מוחו כרצונו וליישב את דעתו היטיב (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' י'), וכל עיקר הצלחת האדם תלוי במדת השמחה, וכמו שאומר רביז"ל (ספר המדות אות שמחה חלק ב' סי' א'), מי שהוא שמח תמיד, על ידי זה הוא מצליח, כי נמשך עליו שפע גדול, ויש לו תמיד פרנסה בריווח, וכמו בא בספרים הקדושים, שהסופי תיבות של (דברים ט"ז) והיית' אך' שמח' הוא השם חת"ך, שהוא השם של פרנסה, שיוצא גם מסופי תיבות הפסוק (תהלים קמ"ה) פותח' את' ידיך', כי על ידי שמחה יש לו פרנסה בריווח תמיד, וגם ברוחניות, כשאדם שמח במצוותיו יתברך, סימן שלבו דבוק באלקיו, וכמו שאומר רביז"ל (ספר המדות אות שמחה חלק א' סי' א') כשאדם עושה מצוה בשמחה, זה סימן שלבו שלם לאלקיו, ועל ידי שמחת המצוות זוכה להגיע לאספקלריא המאירה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ה'), ולהעלות את נפשו מבין הקליפות דרך כל העולמות, עשיה, יצירה, בריאה ואצילות, ולהגיע אל הארת הכתר, ולהשיג אותה בבחינת מטי ולא ממי (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"ד), וכשאדם בשמחה, אזי נשמר מן החמא, והקדוש ברוך הוא שומר אותו שלא יבוא לידי פגם הברית חס ושלום (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קס"ט), כי עיקר אחיזת הקליפות והסמרא אחרא הוא רק במקום עצבות ומרה שחורה חס ושלום, כי לילי"ת, שהיא קליפה המחמאת רחמנא ליצלן, נקראת על שם היללה והעצבות (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' רכ"ז), וכן קמב מרירי נקראים על שם הפחד והמרירות (ילקוט שמעוני פרשת האזינו), וכשאדם שמח הוא שורף כל הקליפות לגמרי, ומכניע כל שונאיו ברוחניות ובגשמיות, וגם אינו מפחד מבני אדם, רק צוחק מכולם, וכמו שאומר דוד המלך (תהלים ק"ח) ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם, נמצא שעיקר כל הצלחת אדם ברוחניות ובגשמיות תלוי במדת השמחה, ואשרי מי שזוכה להיות בשמחה תמיד.

והנה מלבד מה שאדם עושה טובה לנפשו על ידי מדת השמחה, גם מטיב לנשמות ישראל על ידי מדת השמחה, וכמו שאמר פעם רביז"ל לאנשי שלומינו (ימי מוהר"ן חלק א' סי' ט"ו), "אם הייתם בשמחה היה טובה גדולה להעולם", כי השמחה מאיר בתוך פניו של אדם, וגורם לו אנפין נהירין, וכמו שכתוב (תהלים ט"ז) שובע שמחות את פניך (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"ג), וכשבני אדם רואים אחד עם שמחה בפניו, זה מכניס גם בהם שמחה, כי יש בני אדם שיש להם יסורים גדולים ונוראים רחמנא ליצלן, ואי אפשר להם לספר מה שבלבם, והם היו רוצים לספר אך אין להם בפני מי לספר ולהשיח

עמו את כל אשר עם לבבם, והם הולכים מלאים יסורים ודאגות, וכשבא אדם עם פנים שוחקות, זה יכול להחיות אותם ממש, ולהחיות אדם אינו דבר ריק כי הוא דבר גדול מאד (שחות הר"ן סי' מ"ג), נמצא שכל ההשפעות טובות שבעולם באים על ידי מדת השמחה, ואשרי מי שזוכה להיות בשמחה תמיד, כי טוב לו בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בברכת כהנים (במדבר ו') **יברכך ה' וישמריך, יאר ה' פניו אליך ויחניך, ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום**, והנה מבואר במפרשי התורה (עי' עמק הנצי"ב על הספרי), שכל הברכות שבעולם כלולות בג' פסוקים אלו של ברכת כהנים, ויש להבין אפוא הם מרומזים, והנה על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי הנה ברכת "יאר ה' פניו אליך" הוא ברכת השמחה, שהקדוש ברוך הוא יראה לך פנים שוחקות פנים צהובות (כמובא בפירש"י), ויתגלה השמחה על הפנים שלך, ואם כן בוודאי יברכך ה' וישמריך, שיברכך "במזון ובנכסים רבים" (עי' בפירש"י ובספרי), כי עיקר ההצלחה במזון ובנכסים תלויה בשמחה תמידית, וכן ישמריך "מן השודדים ומן המזיקים", כי אינו מפחד משונאים לא ברוחניות ולא בגשמיות, והשמחה שומר אותו מכולם, וכן ישמריך "בגוף" (ספרי), כי עיקר בריאות הגוף והרפואה מכל מיני חולאת תלוי במדת השמחה, וזהו יאר ה' פניו אליך ויחניך, שתזכה לאנפין נהירין על ידי מדת השמחה, ויחניך, יתן לך חן בעיני הבריות (עי' בפירש"י ובספרי), כי כששמחה וצהלה על פניו של אדם, יש לו חן בעיני כל הבריות, והוא מחיה ומשמח את כולם, וגם ויחניך "בתלמוד תורה" (ספרי), כי התורה משמח נפשו של אדם, וכמו שכתוב (תהלים י"ט) פקודי ה' ישרים משמחי לב, והתורה ממשיך על האדם חן אמיתי (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' א'), וכמו שכתוב (משלי ה') אילת אהבים ויעלת חן, ואז ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום, שישא ה' פניו אליך בשעה שאתה עומד ומתפלל (ספרי), כי על ידי החן של התורה, נתקבלים כל התפילות והבקשות שאדם מתפלל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' א'), וכן יתגלה פני ה' בתוך הפנים שלך, וכמו שכתוב (דברים ה') פנים בפנים דיבר ה' עמכם, כי על ידי שיש לך פנים נהירין כמו מראה מלוטשת, על ידי זה יתגלה פני השכינה בתוך הפנים שלך (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קנ"ג), וישם לך שלום, כי כל הבריות יבקשו להשלים עמך, ולהמשיך עליהם שמחתך, כי השמחה מחיה את כולם, נמצא שכל הברכות שבעולם כלולות באלו הפסוקים, והשם יתברך יזכינו להיות בשמחה תמיד, ולמלאות כל העולם עם שמחה, עדי נזכה לקבל פני משי"ח צדקינו שהוא ישמ"ח את כולם, במהרה בימינו אמן ואמן.

